

1-ברכו THE SOURCE FOR

Having completed קריאת תפלת שחרית, פסוקי דזמרה, we now enter the third section of תפלה. Undoubtedly, קריאת שמע is one of the oldest forms of תפלה. Its words originate in the תורה and all agree that לקרא קריאת שמע is a מצוה מן התורה. We can therefore begin our discussion by noting the historical fact that קריאת שמע has been recited by the Jewish community on a daily basis since מתן תורה.

It is further a fact that קריאת שמע was recited as part of תפלה ברבים at the time of the בית שני as can be seen from the following משנה:

מסכת תמיד פרק ה' משנה א'—אמר להם הממונה: ברכו ברכה אחת, והן ברכו; קראו עשרת הדברים, שמע, והיה אם שמוע, ויאמר; ברכו את העם שלש ברכות: אמת ויציב, ועבודה וברכות כהנים. ובשבת מוסיפין ברכה אחת למשמר היוצא.

In addition to providing historical proof that קריאת שמע was recited in the בית שני, this משנה demonstrates that in בית שני only one ברכה was said before the כהנים recited קריאת שמע.

Other aspects of קריאת שמע וברכותיה lead to questions that are more difficult to answer. When did ברכו and the קדושה within the first ברכה of קריאת שמע become a part of תפלת שחרית? What is the purpose of those two תפילות? How do we explain the גמרא that we studied which taught us: פחות מעשרה. . . אין פורסין את שמע?

Let us begin by searching for the origin of ברכו. Any discussion as to the origin of ברכו must begin by highlighting the points at which ברכו or its equivalent נברך אלוקינו appear in Jewish practice: before תפלת מעריב and תפלת שחרית in ברכות קריאת שמע; before תפלת מנחה, תפלת המזון and ברכת המזון. Because ברכו is not a part of תפלת מעריב, תפלת מנחה and תפלת המזון, we can conclude that ברכו has no connection to שמונה עשרה.

The ברכה הזימון which introduces קריאת שמע וברכותיה shares its origin with ברכו as found in the following משנה:

מסכת ברכות פרק ז' משנה ג'—כיצד מזמנין? בג' אומר נברך; בג' והוא אומר ברכו. בעשרה אומר נברך לאלהינו; בעשרה והוא אומר ברכו. אחד עשרה ואחד עשרה רבוא במאה אומר נברך לה' אלהינו; במאה והוא אומר ברכו. באלף אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל;

באלף והוא אומר ברכו. ברבוא אומר נברך לה' אלקינו אלקי ישראל אלקי העבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו; ברבוא והוא אומר ברכו. כענין שהוא מברך כך עונין אחריו: ברוך ה' אלקינו אלקי ישראל אלקי העבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו. ר' יוסי הגלילי אומר לפי רוב הקהל הן מברכין שנאמר (תהלים סח) במקהלות ברכו אלקים ה' ממקור ישראל. אמר רבי עקיבא מה מצינו בבית הכנסת אחד מרובין ואחד מועטין אומר ברכו את ה'; רבי ישמעאל אומר ברכו את ה' המבורך.

That **ברכת המזון** and **ברכת התורה** share common elements can be seen from the following **גמרא**:

ברכות-כא'-א'-אמר רב יהודה: מנין לברכת המזון לאחריה מן התורה - שנאמר: (דברים ח') ואכלת ושבעת וברכת. מנין לברכת התורה לפנייה מן התורה - שנאמר: (דברים ל"ב) כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלהינו. אמר רבי יוחנן: למדנו ברכת התורה לאחריה מן ברכת המזון מקל וחומר, וברכת המזון לפנייה מן ברכת התורה מקל וחומר לאחריה מן ברכת המזון מקל וחומר: ומה מזון שאין טעון לפניו - טעון לאחריו, תורה שטעונה לפנייה - אינו דין שטעונה לאחריה וברכת המזון לפנייה מן ברכת התורה מקל וחומר: ומה תורה שאין טעונה לאחריה - טעונה לפנייה, מזון שהוא טעון לאחריו - אינו דין שיהא טעון לפניו. איכא למפרך: מה למזון - שכן נהנה, ומה לתורה - שכן חיי עולם. ועוד, תנן: על המזון מברך לאחריו ואינו מברך לפניו. תיובתא.

Notice from the following that the **ברכות קריאת שמע ברכו** which introduces **ברכות קריאת שמע** is derived from the same source as the **ברכות התורה ברכו** before:

ספרי דברים פיסקא שו-כי שם ה' אקרא- רבי יוסי אומר מנין לעומדים בבית הכנסת ואומרים ברכו את ה' המבורך שעונים אחרים ברוך ה' המבורך לעולם ועד שנאמר כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלקינו.

It should be noted that all three **מצוות מדאורייתא** share the fact that all are **מצוות מדאורייתא**. As a result, when the **גמרא** discusses each one, it is fair to suggest that the **גמרא** is relating practices that existed well before the time of the **גמרא**. They share one more element. Each is a **דבר שבקדושה** in that each requires a **מנין**. The following statement of the **מגן אברהם** confirms that **ברכת זימון בעשרה** is a **דבר שבקדושה**. In doing so, the **מגן אברהם** provides us with the first step towards understanding the purpose of **ברכו**.

אורח חיים סימן קצב הקדמה-תוב בזהר ריש פ' דברים: שיאמר הב לן ונברך כי כל מילי דקדושה בעי הזמנה. ומזה נוהגין בל"א לומר רבותי מי"ר וועלי"ן בענשי"ן והן עונין יהי שם יי" מבורך מעתה ועד עולם.

TRANSLATION OF SOURCES

'משנה א' -The leader said to them: Recite one Bracha and they recited it; Read the Ten Commandments; Shma; V'Haya Im Shamo, Va'Yomer; Make three blessings in front of the people: Emes V'Yatziv, V'Avoda (Ritzai) and the Blessings of the Kohanim. On Shabbat they would add one more blessing for the departing shift of Kohanim.

'משנה ג' -Mishnah. What is the formula for Zimmun? If there are three, he [the one saying grace] says, 'let us bless [Him of whose bounty we have eaten]'. If there are three beside himself he says, 'bless'. If there are ten, he says, let us bless our G-d'; if there are ten beside himself he says, 'bless'. It is the same whether there are ten or ten myriads. If there are a hundred he says, 'let us bless the Lord our G-d'; if there are a hundred beside himself he says, 'bless'. If there are a thousand he says 'let us bless the Lord our G-d, the G-d of Israel'; if there are a thousand beside himself he says 'bless'. If there are ten thousand he says, 'let us bless the Lord our G-d, the G-d of Israel, the G-d of hosts, who dwells among the Cherubim, for the food which we have eaten'. If there are ten thousand beside himself he says, 'bless'. Corresponding to his invocation the others respond, 'blessed be the Lord our G-d the G-d of Israel, the G-d of hosts, who dwells among the Cherubim, for the food which we have eaten'. R. Jose the Galilean says: the formula of invocation corresponds to the number assembled, as it says: bless You G-d in full assemblies, even the Lord, You that are from the fountain of Israel. Said R. Akiba: what do we find in the synagogue? Whether there are many or few the reader says, 'bless You the Lord. R. Ishmael says: bless you the Lord who is blessed.

'ברכות-כא-א' -Rav Yehudah said: Where do we find that the Grace after Meals is ordained in the Torah? Because it says: And you shall eat and be satisfied and bless. Where do we find that a blessing before studying the Torah is ordained in the Torah? Because it says: When I proclaim the name of the Lord, ascribe you greatness to our G-d. R. Johanan said: We learn that a blessing should be said after studying the Torah by an argument a fortiori from grace after food; and we learn that grace should be said before food by an argument a fortiori from the blessing over the Torah. The blessing after the Torah is learnt a fortiori from the grace after food as follows: Seeing that food which requires no grace before it requires a grace after it, does it not stand to reason that the study of the Torah which requires a grace before it should require one after it? The blessing before food is learnt a fortiori from the blessing over the Torah as follows: Seeing that the Torah which requires no blessing after it requires one before it, does it not stand to reason that food which requires one after it should require one before it? A flaw can be pointed out in both arguments. How can you reason from food [to the Torah], seeing that from the former he derives physical benefit? And how can you reason from the Torah [to food], seeing that

from the former he obtains everlasting life? Further, we have learnt: AT MEALS HE SAYS THE GRACE AFTER BUT NOT THE GRACE BEFORE? — This is a refutation.

אקרא - כי שם ה' אקרא - ספרי דברים פסקא שו - Rabbi Yosi said: from where do we learn that those who are standing in synagogue and others recite Barchu Et Hashem Ha'Mivorach that they answer Baruch Hashem HaMivorach L'Olam? From the verse: Ki Shem Hashem Ekra Havu Godel L'Eilokainu.

מגן אברהם אורה חיים סימן קצב הקדמה - Read what is found in the Zohar in the beginning of Sefer Devarim: that it is necessary to precede Birkat Hamazon with the words: “come let us Bless” because all words of kedushah require an invitation. From this rule we began the practice that one says (in Yiddish) Robosai Mir Villin Benchen and those around him answer YiHi Shem Hashem Mivorach Mai-Ata V'Ad Olam.

SUPPLEMENT

Section of the Zohar where the Quote by the אברהם Originated

זוהר כרך ג (במדבר) פרשת בלק דף קפו עמוד ב-אכלו והוא ינוקא הוה אמר מלי

They ate their meal, while the boy gave expositions of the Torah.

דאורייתא וחדושי אורייתא, אמרו הב ונברך, אמר להו יאות אמרתון, בגין דשמא

Having finished they said: 'Come, let us say grace.' He said to them: 'You have spoken well, since the Holy Name

קדישא לא מתברך בברכה דא אלא בהזמנה, פתח ואמר (תהלים לד) אברכה את יי'

is not to be blessed with this blessing unless permission is asked.' He then cited the verse: "I will bless the Lord

בכל עת וגו', וכי מה חמא דוד לומר אברכה את יי' אלא חמא דוד דבעי הזמנה ואמר

at all times" (Ps. XXXIV, 2). He said: "For what reason did David use the permissive form *abarechah* (let me bless)? Because

אברכה בגין דבשעתא דבר נש יתיב על פתורא שכינתא קיימא תמן וסטרא אחרא

David wanted to teach that this type of blessing requires permission. When a man sits at a table the Shekinah is there and the

קיימא תמן, כד אזמין בר נש לברכא לקודשא בריך הוא שכינתא אתתקנת

"other side" is there. If a man invites the company to bless the Holy One the Shekinah takes her place

לגבי עילא לקבלא ברכאן וסטרא אחרא אתכפיא ואי לא אזמין בר נש לברכא

above to receive the blessings and the "other side" is kept down. But if a man does not invite

לקודשא בריך הוא סטרא אחרא שמע ומכשכשא למהוי ליה חולקא בהיא ברכה, ואי

the company to bless the Holy One, the "other side" hears and pushes in that he may have a share in that blessing

תימא בשאר ברכאן אמאי לא אית הזמנה, אלא ההוא מלה דברכה דקא מברכין עליה

It may be asked, why is not such an invitation necessary in the case of other blessings (over food)? The fact is that the character

איהו הזמנה, ות"ה דהכי הוא דהאי דמברך על פרי ההוא פרי איהו הזמנה ומברכין

of the thing over which the grace is said is itself an invitation For instance, if one says grace over fruit, that fruit is itself an

עליה, ולית ליה חולקא לסטרא אחרא וקודם דא דהוה ההוא פרי ברשות דסטרא

invitation, and the "other side" has no share in it. For previously (in the three years of "uncircumcision" ערלה-)

אחרא לא מברכין עליה, וכתוב (ויקרא יט) לא יאכל בגין דלא יברכון על ההוא פרי

it was in the power of the "other side", and no blessing was to be said over it as it is written: "Do not eat." The reason not

ולא יתברך סטרא אחרא. כיון דנפק מרשותיה יאכל ומברכין עליה ואיהו הזמנה

to bless that fruit was so that the "other side" would not receive a blessing. Once the fruit emerged from the power of the "other side" it may be eaten and a blessing is said over it, and this is itself the invitation

לברכתא וכן כל מילין דעלמא דקא מברכין עלייהו כלהו הזמנה לברכתא, ולית בהו

to the blessing. In the same way, with all other matters that require a blessing, it is the matter itself that invites the blessing and

חולקא לסטרא אחרא, ואי תימא אוף הכי לברכתא זמון כסא דברכתא הוה הזמנה,

the "other side" has no share in the blessing. You may still ask, but for the grace after meals the cup of benediction is the invitation,

אמאי הב ונברך, אלא הואיל ובקדמיתא כד הוה שתי אמר בורא פרי הגפן, הא הזמנה

why should one have to say, Come, let us say grace? The reason is that when one drank earlier in the meal he said the blessing "Creator of the fruit of the vine", which was an invitation,

הוי, והשתא לברכתא מזונא בעינן שנוי להזמנה אחרא דהא כסא דא לקודשא בריך הוא

and now for the grace after meals we require a change for another invitation, since this cup is for God

הוי ולא למזונא ובגין כך בעי הזמנה דפומא.

and not for food.' Because of this, we require a new invitation.